

TOHTORILA - SARJA

Niina Hakalahti

Pienen
juhlan
aika

Niina Hakalahti

*Pienen
juhlan
aika*

TOHTORILA - SARJA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

© NIINA HAKALAHTI JA WSOY 2026
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI
ISBN 978-951-0-52658-3

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

1.

Mervi

Listan kohta 3

Ilmaan nousu tapahtui niin äkkiä, että tuntui kuin jalat olisivat lähteneet alta. Mervi raotti varovasti silmiään. Vatsan pohjassa oli yhä odottava olo, vaikka odotus oli jo ohi.

Pallo liikkui, mutta Mervi ei huomannut ilmapirtausta. Meri levittäytyi harmaansinisenä alapuolella. Männyt näyttivät yläperspektiivistä kuin joltain uudelta puulajilta. Pallon liike oli tasaista, ei nykivää, kuten Mervi oli etukäteen pelännyt.

Kaasunhaju oli haihtunut, ilma oli raikas.

Hän seiso i kahden vieraan ihmisen välissä. Kori oli niin pieni, että reunasta ylsi pitämään kiinni. Kori oli myös matala. Jalat tärisivät.

– Beautiful, henkäisi nuori nainen Mervin oikealla puolella.

Täällä hän katseli Helsinkiä ylhäältäpäin, kellui taivaalla.

– Hyvin sujuu, pilotti sanoi ja näytti peukaloa. Hän oli varmaan huomannut Mervin alkujännityksen. Sit ten pilotti jakoi heille muoviset kuohuviinilasit ja kaatoi Elysée-pullosta juomaa jokaiselle.

Mervi oli lukenut, että tarkkaa laskeutumispaikkaa ei voinut etukäteen tietää. Firma kuitenkin järjestäisi kuljetuksen takaisin lähtöpaikkaan. Mistään ei tarvinnut huolehtia, saattoi vain antautua katselemaan merta ja metsänreunaa. Mervi siemaisi kuohuviiniä, se oli makeaa ja kädenlämpöistä.

Sääennustus oli ihmeellisesti pitänyt paikkansa, päivä ei ollut aurinkoinen mutta sateeton, aivan kuten oli luvattu. Mervi oli tyytyväinen, että oli päätynyt valitsemaan juuri kuumailmapallolennon Elämyspajan tarjonnasta.

Lennon jälkeen hän saisi rastittaa yhden kohdan *mitä vielä* -listastaan, jonka tekemiseen työterveyspsykologi oli kannustanut. Psykologi oli myös puhunut vuolaasti aarre-kartan merkityksestä; kuinka se auttaisi hahmottamaan omia unelmia ja tavoitteita, varsinkin elämän taitekohdissa.

Mervi odotti pääsevänsä kertomaan lentokokemuksestaan Martille.

Hikoilutti, vaatetta oli yllä turhan paljon. Pallon kuuma ilma lämmitti tehokkaasti. Kasvot hehkuivat. Tukaluus sai muinaisen flunssan jäännösyskän heräämään.

– Is this your first time? vasemmalla puolella seisova nuori mies kysyi.

– Yes, Mervi sanoi, haroi hien kastelemia hiuksiaan korvan taakse ja koetti hillitä yskäänsä. Hän tiesi, että hänen poskensa olivat nyt tomaatinpunaiset.

Mies katsoi häntä samalla tavalla kuin katsotaan lasta, joka pyrkii kiipeilytelineessä ylös huonolla menestyksellä; kannustus, huoli ja arvaamaton, vähäinen liikutus sulautuivat katseessa yhteen.

Mervi korjasi ryhtiään ja haki kasvoilleen reippaan ilmeen. Hän ei halunnut olla mikään kuumailmapallossa pärisevä ressurkka.

Hänelle tuli nykyään usein vakuutteluntarve. Piti todistella etenkin nuoremmille ihmisille, että oli edelleen toimiva ja ok – iästä huolimatta. Joutui enemmän ja enemmän altavastaajaksi. Vai oliko hän vain tehnyt liikaa tulkintoja ja kuvitteli asian olevan niin?

Joka tapauksessa oli jo aikakin lentää kuumailmapallolla. Ja voittaa samalla korkeanpaikankammo. Vaikka lentoonlähtö oli tuntunut antautumiselta hallitsemattomalle, ylhäältä katsottuna kaikki näytti hallittavalta ja siistiltä.

Kori tömähti rinteeseen. Mervi kampesi itsensä sen reunalle ja arvioi, mikä olisi turvallisin tapa päästä pois ja tasamalle. Nuoret laskeutuivat alas vaivattoman näköisesti ja katsoivat huvittuneina, kun Mervi haki oikeaa asentoa korista päästäkseen. Hän pudottautui maahan ja lähti kierimään alas rinnettä.

– Jaan teille vielä diplomit lennolle osallistumisesta, pilotti sanoi.

Nuoret juttelivat keskenään, katsoivat kelloa ja häipyivät todistukset kädessään jonnekin sivummalle. Mervi puiteli roskia vaatteistaan ja kääri diplomin rullalle kainaloon. Otsalta valui hikeä, ja Mervi tunsu, kuinka selkäänkin muodostui hikinoro.

2.

Mervi

– Soittakaa ambulanssi! Mervi huusi.

Liisa makasi Tohtorilan lattialla luonnottomassa asennossa. Paidan helma oli vetäytynyt ylös, vatsa vilkkui paljaana ja jin ja jang -tatuoinnista näkyi puolikas.

– Liisa on kaatunut portaissa, päästä tulee verta, Mervi selosti.

Jukkis oli ehtinyt ensimmäisenä paikalle. Jukkiksen kasvot kiilsivät. Kattolampun valo osui myös päälakeen, sekin kiilsi, eikä vähää hiuksia näkynyt lainkaan.

– Onko Liisa tajuissaan? Jukkis kysyi numeroa valitessaan.

– On, mutta ei jaksa puhua ja reagoi vaimeasti. Eikö siellä jo vastata?

Mervi säntäili edestakaisin, vaikka reidet olivat maitohapoilla ja arat. Hän oli jännittänyt lihaksiaan koko toissapäiväisen kuumailmapallolennon, ja ehkä korista ulos kieriessäkin oli tullut jotain osumaa.

Hannu kömpi huoneestaan pyjamanhousujaan nostellen. Toisessa jalassa oli villasukka.

– Mitä täällä tapahtuu? Havahduin hirveään mekkalaan, Hannu sanoi ja astui partaansa sukien lähemmäs.

Jukkis puhui hätäkeskukseen, antoi tietoja. Hän käveli puhuessaan, pysähtyi ja käveli taas.

– Liisa, apua on tulossa, koeta jaksaa, Mervi puheli.

Seinäkello näytti kymmentä yli kahta. Tuntui, että viisarit eivät liikkuneet lainkaan. Kaatosateen vuoksi pimeä oli sysipimeää. Tohtorilaa ympäröi musta vyöhyke, johon kaikki valo imeytyi.

Mervi tunsi Eikan kostean kuonon polvitaipessaan. Koira oli ilmaantunut viereen hämmästyttävän hiljaa kuin kunnioittaen tilanteen vakavaa luonnetta. Mervi nousi seisomaan, otti pari askelta taaksepäin ja törmäsi Jukkisen selkään. Jukkis horjahti, samoin Mervi, Eikka reagoi haukkumalla. Tasapaino säilyi juuri ja juuri.

– Menen ambulanssia vastaan! Mervi ilmoitti ja vetäisi ensimmäisenä kohdalle osuneen takin harteilleen.

Kun Mervi ja ensihoitajat saapuivat saliin, myös Heli ja Vili olivat ilmaantuneet paikalle. Heli oli vitivalkoinen, hän kesti huonosti verta ja sairauksia. Vili haroi hiuksiaan neuvottoman oloisena. Hänellä oli kalsareissaan reikä, josta polvi työntyi luisena.

Jokin laite piippasi, kumihanskat napsahtivat käsiin, muovikääreet rapisivat, kun tarvikkeita vedettiin esiin. Kaikki mahdolliset valot oli laitettu päälle ja silti tuntui, että valoa ei ollut tarpeeksi.

– Mikä teidän nimenne on? toinen ensihoitajista kysyi Liisalta.

Molemmat ensihoitajat olivat varmaankin nuorempia kuin Mervin lapset. Ja he osasivat toimia, tiesivät paikansa, olivat vakuuttavia ammattilaisia.

Liisa ei vastannut.

– Rouva, kuuletteko?

– Minä voin tarvittaessa antaa tiedot, Mervi sanoi. – Haluatteko että etsin jonkin henkilöllisyystodistuksen tai vaikka Kela-kortin... luulen, että tiedän, mistä sen voi löytää...

– Oletko hiljaa, toinen ensihoitajista komensi.

Ensihoitajat tekivät mittauksia. He juttelivat toisilleen matalalla äänellä, sanoja ei voinut erottaa, vain kumeaa värähtelyä. Sitten toinen heistä meni kauemmaksi soittamaan lääkäriille, niin Mervi päätteli.

– Iäkäs naishenkilö... kaatunut... pää iskeytynyt... Mervi kuuli sanan sieltä toisen täältä.

Iäkäs naishenkilö? Sillä tavallako Liisaa saattoi luonnehtia? Oliko »iäkäs» todella määrittävin tekijä? *Ja ole hiljaa.* Jos huoleltaan pystyisi, olisi aihetta närkästyä. Tuntui samalla tavalla pahalta niin kuin joskus, kun joku muinainen vieras oli lohkaissut »ota nyt, hyvä ihminen, iisisti», kun Mervi oli kattanut ruokia pöytään ja vahtinut, etteivät uudet perunat höyryttyisi liian pehmeiksi. Vieras oli istunut mukavasti ruokapöydän ääressä ja odottanut ateriala.

Kello oli kymmentä vailla kolme, kun Liisa kannettiin paareilla ambulanssiin.

– Oliko kukaan näkemässä onnettomuutta? Heli kysyi.

Mervi pudisti päätään.

– Heräsin, kun kuulin rysähdyksen. Ja sitten näin Liisan lojumassa portaiden alla. Hirveä näky, ei varmaan pitkään aikaan häviä verkkokalvoilta. Tärisyttää vieläkin, Mervi sanoi.

Hannu istui sohvalla, katse ei vaikuttanut kohdistuvan varsinaisesti mihinkään. Salin kirkkaassa valaistuksessa Hannu näytti ikivanhalta. Pyjamanhousut olivat taas valuneet; Hannun jalkaterät peittyivät lahkeiden uumeniin.

Varpaat pilkottivat sen verran, että saattoi nähdä toisen jalan olevan edelleen sukaton.

– Ihan kamalaa, Heli sanoi. – Olen usein miettinyt, että portaat ovat vaaralliset. Villasukilla noihin portaisiin meno on melkein sama kuin itsemurha. Ainakin teidän... tai meidän ikäisille.

– Onneksi ei ole työaamu, Jukkis sanoi ja pidätti haukotusta.

Mervin mielestä Jukkiksen huomautus oli epäoleellinen. Liisahan tässä nyt oli loukkaantunut, ehkä vakavastikin, heidän muiden yhden yön unet olivat sivuseikka.

– Kauheasti vettä ja kurajälkiä lattialla, Heli sanoi.

Hän ei kuitenkaan liikahtanutkaan rähtiä hakemaan, korjasi vain oransseja silmälasejaan parempaan asentoon. Heli oli niin lyhyt, että silmiä siristäen tai hajamielisesti vilkais-
ten olisi voinut kuvitella lapsen istuvan nojatuolissa.

– Sattuisiko täällä olemaan jossain jemmassa röökiä? Vili kysyi. – Omat pääsi loppumaan.

Hannu nousi housujaan pidellen kuin joku olisi käynnistänyt hänet. Hän hävisi hetkeksi, tuli pian takaisin ja heitti avaamattoman tupakka-askin Vilille.

– Olit kyllä viimeinen tyyppi, jolta olisin odottanut spaddua löytyvän, Vili sanoi ja katseli äkisti ilmaantunutta aarretta.

Mervi näki, että Hannun pyjamanhousut oli rullattu moneen kertaan vyötärön kohdalta. Oliko Hannu laihtunut entisestään? Laihtuminen ja parran pidentyminen tuntuivat tapahtuvan simultaanisesti.

– Poimin tuon eilen bussipysäkiltä, Hannu sanoi.

– Eikös tupakka-aski nykyään maksa saman verran kuin keskivertoviinipullo?

Vähitellen, yksi toisensa jälkeen, jokainen hävisi huoneeseensa, vaikka tuskin kukaan heistä kykenisi nukahtamaan. Mervi kaipasi Marttia, olisi ollut ihanaa päästä rakkaan viereen turvaan. Mutta sellaista mahdollisuutta ei ollut eikä hetkeen olisikaan, sillä Martti oleskelisi tutkimusresidenssissä vielä pitkälle syksyyn. Martti oli toivonut, että Mervi voisi tulla käymään Berliinissä. Mervi puolestaan ajatteli, että visiitti ehkä keskeyttäisi tietyn eheän prosessin, joka Martilla tutkimuksensa parissa oli. Rahatilanteen epästabiilius teki päätöksestä helpon ja ehdottoman. Säännölliset puhelut lievittivät ikävää, vaikka ne eivät millään muotoa korvanneetkaan fyysistä läsnäoloa.

Mervi naputteli Martille viestin ja yritti hengittää tietoisesti, jotta pystyisi rauhoittumaan. Hammaskisko lojui hylätyn näköisenä sängyllä, hän oli heittänyt sen siihen rysähdyksen kuultuaan.

Onneksi sentään Eikka halusi tulla viereen. Eikka oli lämmin, eikä Merviä haitannut, että mahakarvoissa oli roskia. Ihan aluksi Mervi oli vierastanut koiramaista hajua, nykyään hän ei enää edes huomannut sitä. Eikka oli vain Eikka ja tuoksuikin Eikalta. Mervi oli kerran nähnyt painajaisen, että Tuulian koira-allergia olisi parantunut ja Jesse ja Tuulia olisivatkin ottaneet Eikan häneltä takaisin. Niin ei onneksi ollut tapahtumassa. Ja nyt kun heille oli vielä perheenlisäystäkin tulossa, huomio keskittyisi taatusti vauva-eikä koira-asioihin.

Kun Eikka oli yllättäen muuttanut Tohtorilaan, Mervi oli opiskellut australiapaimenkoirarodusta kaiken mahdollisen. Hän muisti vieläkin lukemiaan lauseita tai niiden pätkiä; » jos koira ei saa tarpeeksi virikkeitä, se keksii niitä itse» ja »...Kotiolioissa se usein seuraa omistajaansa kuin

varjo huoneesta toiseen, jopa kylpyhuoneeseen.» Kumpikin noista seikoista päti Eikkaan, mutta muuten Mervi ei ajatellut rotua eikä siihen liitettyjä luonnehdintoja, koska Eikka oli koiratoveri ja sillä siisti.

Mervi sulki silmänsä ja näki heti edessään Liisan epäilmeen, kun tämä oli maannut portaiden alla liikkumattomana. Hyvä että juuri Jukkis oli tullut ensihätiin, hänen läsnäolonsa oli auttanut Merviä toimimaan.

Liisa oli ensin näyttänyt itseltään ja sitten joltakulta aivan vieraalta. Hän olisi voinut olla kuka vain tapaturman uhri. Ehkä kaikissa onnettomuuteen joutuneissa oli lopulta jotakin samaa, joka syntyi äkillisyydestä, pelosta ja hallinnantunteen menetyksestä. Saattoi olla pelkkää säikähdyn aiheuttamaa aistiharhaa, mutta Mervistä tuntui kuin Liisasta olisi huokunut vierasta, makeahkoa tuoksua, jotenkin pahaenteistä. Mervi hilautui lähemmäs Eikkaa ja yritti torjua kaikki ikävät ajatukset keskittymällä koiran lämpöön.

3.

Heli

Heli istuutui keittiönpöydän ääreen tutkimaan, millaista materiaalia oli saanut kasaan. Joku oli taas jättänyt suklaalevyn kääreet pöydälle ja leipäpussin auki. Raivosuttavaa. Onneksi omat gluteenittomat leivät olivat turvassa Heli-hyllyllä. Aina toisinaan hänellä oli kieltämättä käväissyt mielessä, olisiko yksin asuminen ollut sittenkin parempi optio. Vaikka taloudellisesti Tohtorila oli ollut hyvä vaihtoehto, sitä ei käynyt kiistäminen.

Hänen tämänkertainen videonsa käsittelisi arkiympäristöä vaaranäkökulmasta. Se alkaisi portaikosta. Heli kiristi rannetukeaan ja työnsi silmälasejaan parempaan kohtaan. Hän tiesi jo, miten materiaali kannattaisi leikata ja millainen editoidusta videosta tulisi. Hän ikään kuin näki ja kuuli valmiin lopputuloksen mielessään. Se oli syvästi tyydyttävää. Elämään oli tullut uudenlaista intoa ja paloa, kun hän oli tehnyt päätöksen, että keskittyisi videoiden tekemiseen. Ja hän huomasi osaavansa kuvata ja ennen kaikkea, osaavansa havainnoida ja nähdä. Siihen hänellä oli luontaista taipumusta, lahjakkuuttakin. Soittotaustasta oli apua; vähänkin kunnianhimoisemmat biisit vaativat reaktio- ja huomiokykyä, ja soittamisen jäljiltä oli tietenkin myös

sorminäppäryyttä, joten eri työkalujen käyttö puhelimella oli helppoa. CapCut ei tuottanut vaikeuksia.

Kuvaaminen ja videoiden suunnittelu estivät räikeitä, turhia ajatuksia ja muistoja valtaamasta alaa. Ainoastaan unet pääsivät välillä yllättämään. Oli kestänyt tunteja päästä eroon aamuyön unen tunnelmasta. Hän oli herännyt siihen, että peitto oli ollut kokonaan lattialla ja häntä oli paleltanut, vaikka samaan aikaan hän oli yltä päältä hiessä. Oli vaadittu monta lasillista suodatettua vettä sekä iso mukillinen luomukahvia, että olo oli alkanut tasaantua.

Joku kolisteli siihen malliin, että kuvausrauha oli taas tiesään. Mervi ilmeisesti tuli hurttaa ulkoiluttamasta. Kuului sadevaatteiden kahinaa ja juttelua. Mervihän aina selosti koiralle, että nyt kuivataan ja nyt otetaan tossut pois. Sellaisesta käytöksestä oli lyhyt matka itsekseen puhumiseen ja höperryteen.

– Hei, Mervi sanoi hengästyneenä. Hänen hiuksensa valuivat märkinä päätä pitkin, kallon muoto erottui. Koiran hän oli kai sentään vienyt huoneeseensa kuivumaan.

– Hei, Heli sanoi tavalla, josta Mervillä olisi ollut mahdollisuus tulkita, että nyt oli muuta tekemistä eikä niinkään aikaa jutella, ellei sitten juteltaisi nimenomaan Helin uudesta agendasta.

– Puhuin juuri sairaalaan, hoitajalle. Onneksi Liisa oli antanut luvan, että saavat raportoida. Liisan tila on stabiili, niin kuin eilen ja toissapäivänäkin. Mutta tutkimukset jatkuvat, eli ei varmasti missään nimessä ole kotiutuminen lähelläkään. Kirjoitinkin nämä tietoni jo meidän ryhmään, Mervi selosti.

Niukalla tervehdyksellä ei siis ollut toivottua vaikutusta.

Heli oli lukenut Mervin viestin Tohtorilan WhatsApp-ryhmästä. Liisalla oli jalka murtunut kahdesta kohtaa.

Tikkejä päässä. Epäily lievästä aivovammasta. Se oli tämänhetkinen arvio, mutta vamman laatua yhä selviteltiin.

– Yli seitsemänkymmentä prosenttia tapaturmista sattuu kotona. Tutkin eri lähteistä näitä juttuja, ja nimenomaan kaatuminen, liukastuminen, kompastuminen ja putoaminen aiheuttavat eniten onnettomuuksia kotioiloissa, Heli sanoi vähän kärsimättömästi.

Olihan hänellä asiaa, joka kupli mielessä, valmiina purkautumaan ulos.

– Sataa taas kovasti, Mervi sanoi eikä vaikuttanut kuuntelevan. – Alkaako sinulla etätunti? hän jatkoi ja katsoi pöydällä lojuvaa läppäriä.

No niin. Heli oli odottanut sopivaa avausta tai kysymystä, että pääsisi kertomaan uutiset, joita kukaan ei ollut vielä kuullut.

– Minulla ovat opetukset ohi, Heli sanoi tahallaan dramaattisesti ja jäi odottamaan Mervin reaktiota. – Ei ole enää lähi- eikä etätunteja.

– Onko se rannevamma niin paha, että estää opettamisen kokonaan? Mervi kysyi myötätuntoinen ilme kasvoillaan.

– Opettaessa ei tarvitse paljon soittaa. Eli ei estä. Mutta minä olen muuttunut ja tehnyt päätöksen, Heli sanoi niin, että lopun hiljaisuus oli osa viestiä.

Mervi näytti pinnistelevän pysyäkseen perässä. Hänellä oli aivan tietty ilme, kun hän yritti ymmärtää. Se oli Helille tuttu nuoruudesta saakka. Vaikka Mervin kasvot olivat vanhenneet, oli ilme pysynyt täsmälleen samana.

– Olen tajunnut, että haluan tehdä jotain ihan muuta kuin opettaa viulunsoittoa. Ensin ajattelin, että kirjoittaminen ja kirjojen julkaiseminen voisi olla sitä jotakin muuta.

Innoissani odotin, että esikoisesseekirjani saa aikaan keskustelua ja polemiikkia, kun nimikin sentään oli »Tarkkailija – Epäkohtakirja». Mutta sain yhden Messenger-viestin, jossa valitettiin kahdesta kirjoitusvirheestä, joista toinen sitä paitsi oli tahallinen provokaatio tai ehkä pikemminkin sanaleikki.

– Toisaalta vielä pitkän ajan kuluttuakin saattaa tulla lukijapalautetta, Mervi sanoi.

Harvalla ihmisellä oli niin sitkeää positiivisuusharhaa kuin Mervillä. Mervin optimismi oli toksista. Mervi jaksoi uskoa hyvään niin pilottitakkisen poikansa kuin nuivanhappaman tyttärensä kohdalla ja työssään paapoa asiakkaitaan niin maan perusteellisesti. »Jokaisessa ihmisessä on mahdollisuuksien siemeniä», Mervi tapasi sanoa, jos hänen ylitöiksi venyvää ihmisten pelastusprojektiaan jotenkin kyseenalaisti.

– Nähtäväksi jää. Mutta siinä kohtaa tajusin, että haluan nimenomaan vaikuttaa. En nimittäin kirjoittanut kirjaa nilittäjiä varten. Ja siitä oli helppo edetä kysymyksen kautta johtopäätökseen. Eli kysyin itseltäni, miten nykyään vaikutetaan? Vastasin: somessa. Ja vaikka kuulen pilkkanauria tässä kohtaa, totuus on kuitenkin tuo. Prosessoisin asiaa pitkään ja kävin yksi kerrallaan läpi jokaisen epäilykseni sisällöntuotantoon liittyen.

Mervi käänteli päätään lintumaisesti. Näki että hän oli ihan pihalla, mikä sinänsä sopi lintumaisuuteen.

– Jos kuitenkin harkitset vielä kirjoittavasi, niin muista, että myös Huomio-kirjat voi kustantaa teoksesi, Mervi sanoi. – Meidän kirjoista on ollut silloin tällöin arvioita Kirjagramissa ja blogeissa, kerran oli myös yhdessä maakuntalehdessä, olikohan se Kalevassa.

Mervi parka ei nyt oikeasti pysynyt kartalla. Mervin ajatukset junnasivat painokoneiden ja selluloosaan perustuvien niteiden parissa. Sitä paitsi Mervin oma nyrkkipaja Huomio-kirjat oli luvannut julkaista yhtä sun toista, mutta lupaukset realisoituivat hitaasti, jos ollenkaan. Tohtorilan oma projekti, sisaruuskirja, oli ollut kai jo neljä vuotta tekeillä. Eihän siitä tietenkään koskaan mitään tulisi, mutta Mervi jaksoi uskoa siihen ja puhui siitä innokkaasti eri yhteyksissä.

– Joo kiitos vaan, mutta tarkoitan nyt nimenomaan sosiaalisessa mediassa vaikuttamista. Vaikka mitä ajattelisi somesta, todellinen vaikutusvalta on siellä, Heli sanoi valmistautuneena Mervin reaktioihin. – Somea voi tehdä yhtä lailla omalla tyylillään kuin kirjojakin. Että siinä mielessä ivanauru on epärelevanttia. Some on media, ja mediaa voi käyttää hyvin tai huonosti.

Mutta Mervi ei suinkaan nauranut, tapitti vain suoraan silmiin ja odotti jatkoa.

– Olen alkanut harvakseltaan tehdä TikTokiin sisältöä, mutta nyt olen laittamassa kunnon vaihteen päälle. Käsitte-
len vanhuutta, siihen varautumista, erilaisia käsityksiä vanhuudesta ja sen sellaista.

– Tärkeä aihepiiri, Mervi sanoi ja haroi edelleen märkää tukkaansa hajamielisen oloisena.

– Aion kuvata myös täällä. Kysyn tietenkin luvat enkä julkaise teistä mitään, jos ette halua. Ei ole myöskään pois-suljettua, että jossain kohtaa hommallä saattaa olla suotuisia taloudellisia vaikutuksia, ja sehän koituisi myös yhteisön hyväksi.

– Edustetaanko me siis vanhuutta? Mervi kysyi.

– Ei meidän keski-ikä ihan vähäinen ole. Minä olen nuorin ja Hannu vanhin. Te muut suunnillēen samana vuonna

syntyneitä. Uskon, että löydän ammennettavaa ihan tästä meidän arjestakin. Olen aika innoissani. Miesystäväkin kannustaa.

– Te olette siis edelleen yhdessä?

– Totta kai. Jos me ollaan päätetty pitää meidän seurustelu etänä, se ei tarkoita suhteen kannalta mitään muuta kuin todennäköisempää jatkuvuutta. Ollaan molemmat tyytyväisiä tilanteeseen, ja Arihan asuu tällä hetkellä Espanjassa. Odotas, näytän Google Mapsista paikan.

Digivälitteinen yhdessäolo sopi heille. Siitä jäi pois kaikki se groteski, mikä yleensä häiritsi seurustelusuhteissa.

Mervi näytti rasittavan avuttomalta, kun hän kurottautui katsomaan puhelimen ruutua. Jos Mervi vähänkään ravistaisi päätään, puhelimelle roiskuisi varmasti ainakin pari vesipisaraa.

– Pitäisiköhän sun mennä kuivaamaan hiukset? Heli sanoi, jotta pääsisi luontevasti Mervistä eroon.

Mervi suoristautui heti kuuliaisesti.

– Yksi tema, jonka otan lähiaikoina käsittelyyn, on kiltteys. Vanhojen ihmisten oletetaan sopeutuvan kaikkeen ja olevan aina kilttejä. Aion haastaa sen perin pohjin.

Mervi ei ollut esittänyt yhtään kriittistä kysymystä. Tyypillistä hänelle. Heli oli varautunut vastamaan vaikkapa siihen, miksi oli valinnut juuri kiinalaisalkuperäisen ja joidenkin kyseenalaistaman kanavan. Hän oli myös valmistautunut selittämään, että käyttäisi muitakin kanavia tarkoituksenmukaisesti. Mutta Mervi ei ollut ottanut asiaa esiin, joten argumentit jäivät jemmaan tulevaisuutta varten.

– Hei, odota vielä. Haluaisin kokeilla yhtä juttua. Voitko olla mun malli? Poistetaan kuva sitten heti.

Mervi jäi tönöttämään paikoilleen. Heli zoomaili ja kokeili eri etäisyyksiä. Mervi ei selvästikään tiennyt, miten päin olisi. Hän jännitti hartioitaan, mikä oli sinänsä tuttu näky. Mervin tekemisessä oli aina ylyrittämistä. Hän ei voinut vain keittää kahvia, vaan hänen piti seistä keittimen vieressä hartiat korvissa. Ominaisuus oli vahvistunut, vaikka oli se ollut Mervissä jo nuorena havaittavissa. Jonain päivänä Mervin pää jäisi varmaan kokonaan hartioden väliin.

– Sano vaan, jos pitää vaihtaa asentoa tai jotain, Mervi sanoi.

– Näin on hyvä, hetki vielä, Heli sanoi ja zoomasi aivan lähikuvaan.

Mervi hymyili, yritti selvästi olla mahdollisimman paljon avuksi ja vilkuili sivuille hartiodensa välistä.

– Okei, se oli siinä. Kiitos ja mene vaan, Heli sanoi ja vapautti Mervin. – Voin näyttää tietty, mitä tehtiin äsken. Poistan kyllä kaiken matskun, ei tarvitse huolehtia, että lähtisi jonnekin leviämään.

Mervi seiso pari sekuntia liian pitkään paikoillaan mutta tuli sitten katsomaan. Kaksi ylimääräistä sekuntia loi vaikutelman, että hän ei ymmärtänyt puhetta.

Alkuja ja loppuja on aina syytä juhlia.

Tohtorila alkaa rapistua ja niin myös sen asukkaat. Kun Liisa yhtenä yönä kompastuu rappusissa ja Hannun muistisairaus alkaa näkyä muussakin kuin entisen pedantin miehen värikkääksi muuttuneessa garderobissa, on pysähdyttävä miettimään, onko seitsemän vanhan ystävän yhteisö tulossa tiensä päähän.

Yhteisön perustanut Mervi ei kuitenkaan luovuta, vaikka oma eläköityminen, lapsenlapsettomuus ja muiden sitoutumishaluttomuus syövät voimia jopa hänen kaltaiseltaan yltiöoptimistilta. Mervi ottaa taloon au pairin, joka saa auttaa kaikessa, mikä heiltä muilta on laiskuuden, erityisherkkyyksien, addiktioiden tai epäkäytännöllisyyden takia jäänyt hoitamatta.

Niina Hakalahden *Pienen juhlan aika* on lämminhenkisen *Tohtorila*-sarjan kolmas osa. Se keskittyy nuoruuden ystävien kypsässä iässä perustamaan yhteisöön, jonka jäsenten elämä on onneksi edelleen ihan kesken ja levällään.

